

SKO.4170.141.2024

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 1 pkt.1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2024 r. , poz. 572),
- art. 71 ust. 1 i 2 pkt 1, art. 80 ust.2, art. 85 ust.1 i ust.2 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1094 ze zm.), zwanej dalej ustawą "ooś" w związku z § 2 ust. 1 pkt 47 oraz § 3 ust. 1 pkt 35 lit b i § 3 ust. 1 pkt 54 lit b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1839),
- art. 1 ust. 1 i ust.2, art. 2, art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 570),

po rozpatrzeniu odwołań od decyzji znak WS-II-8.6220.11.2023.RG wydanej przez Prezydenta Miasta Koszalina dnia 13 grudnia 2023 r. mocą której ustalono środowiskowe uwarunkowania dla planowanego przedsięwzięcia polegającego na Budowie Instalacji Termicznego Przekształcania Odpadów Komunalnych planowanego do realizacji na terenie działki ewidencyjnej nr 1/11, obręb ewidencyjny 0007 oraz na terenie działki ewidencyjnej nr 25/33 obręb ewidencyjny 0007 m. Koszalin,

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, w składzie:

Przewodniczący - Agata Witkowska (sprawozdawca)

Członkowie - Iwona Szaranek

- Joanna Mojska

na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2024 r. orzeka:

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 13 grudnia 2023 r., znak WS-II-8.6220.11.2023.RG wydaną przez Prezydenta Miasta Koszalina po rozpatrzeniu wniosku Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w Koszalinie orzeczono o ustaleniu środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia polegającego na Budowie Instalacji Termicznego Przekształcania Odpadów Komunalnych w Koszalinie- planowanego do realizacji na terenie działki ewidencyjnej nr 1/11, obręb ewidencyjny 0007 oraz na terenie działki ewidencyjnej nr 25/33 obręb ewidencyjny 0007 m. Koszalin.

W punkcie I. 1.2 ustalono istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia dla terenów sąsiednich, w pkt I.1.3 określono wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust.1 ustawy ooś, kolejno w pkt I. 1.4-6 odstąpiono od określenia wymogów: z uwagi na okoliczności, iż przedmiotowe przedsięwzięcie nie kwalifikuje się do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpieniem poważnych awarii w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r.- Prawo ochrony środowiska, nie stwierdzono transgranicznego oddziaływania inwestycji na środowisko oraz z uwagi na okoliczność, iż przedmiotowe przedsięwzięcie nie stanowi instalacji do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej o mocy znamionowej nie mniejszej niż 300 MW. Następnie w pkt II nie stwierdzono konieczności wykonania kompensacji przyrodniczej, w pkt III stwierdzono konieczność unikania, zapobiegania, ograniczania oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w pkt IV nie stwierdzono konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania o którym mowa w art. 135 ust.1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, w pkt V stwierdzono konieczność przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust.1, w pkt VI odstąpiono od postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust.1 pkt 1 ooś, w pkt VII nałożono obowiązek przeprowadzenia analizy porealizacyjnej w zakresie emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do powietrza z projektowanej instalacji (z uwzględnieniem konieczności przeprowadzenia rozpowszechniania się zanieczyszczeń) wraz z oceną skuteczności technik i urządzeń ochrony środowiska). Charakterystykę planowanego przedsięwzięcia stanowi załącznik nr 1 do decyzji stanowiący integralną część rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 108 § 1 ustawy kpa nadano decyzji rygor natychmiastowej wykonalności uzasadniając nałożenie powyższego ważnym interesem strony oraz innym interesem społecznym wyrażającym się w przeciwdziałaniu realnej i poważnej stracie finansowej inwestora oraz faktem, iż realizacja powyższego przedsięwzięcia będzie służyć urzeczywistnieniu interesu publicznego, istotnego dla zbiorowości na poziomie lokalnym i ponadlokalnym, bowiem skala działalności wnioskodawcy stanowi ważny element systemu zagospodarowania odpadami w całym regionie.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziły się organizacje środowiskowe dopuszczone do udziału w postępowaniu na podstawie art. 44 ustawy ooś składając w ustawowym terminie odwołania:

- 1) Polskie Stowarzyszenie Zero Waste –KRS:0000674299 reprezentowane przez członka zarządu uprawnionego w myśl działu 2 KRS do reprezentowania Stowarzyszenia. Stowarzyszenie zostało dopuszczone do udziału w postępowaniu Postanowieniem Prezydenta Miasta Koszalina z dnia 12 grudnia 2023r., znak: WS-II-8.6220.11.2023.RG oraz
- 2) Towarzystwo na Rzecz Ziemi – KRS: 000045778 reprezentowane przez prezesa

uprawnionego w myśl działu 2 KRS do reprezentowania Stowarzyszenia. Stowarzyszenie zostało dopuszczone do udziału w postępowaniu Postanowieniem Prezydenta Miasta Koszalina z dnia 17 listopada 2023r. znak: WS-II-8.6220.11.2023.RG.

Odwołanie wniesione przez Polskie Stowarzyszenie Zero Waste w dniu 10 stycznia 2024 r. zakresem zaskarżenia obejmuje zarówno wydaną przez Prezydenta Miasta Koszalina decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach jak również poprzedzające to rozstrzygnięcie postanowienia (uzgodnienie) wydane przez: Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie i Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie. W motywach złożonego środka zaskarżenia podano, iż Stowarzyszenie zostało poinformowane o dopuszczeniu do udziału w postępowaniu administracyjnym już po wydaniu decyzji, przez co nie mogło w nim uczestniczyć, w szczególności zapoznać się z aktami sprawy i przedstawić organowi uwag i wniosków do zgromadzonej dokumentacji. W konsekwencji jak podano –postanowienia organów współdziałających zostały wydane przedwcześnie, na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, który był uzupełniany już po wydaniu ww. uzgodnienia.

Odwołanie wniesione przez Towarzystwo na rzecz Ziemi zakresem zaskarżenia obejmuje analogicznie jak Stowarzyszenie wskazane w pkt 1 zarówno decyzję wydaną przez Prezydenta Miasta Koszalina jak i poprzedzające ją postanowienia (uzgodnienia) Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie i Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie.

W ocenie Stowarzyszenia decyzja została wydana przez niewłaściwy organ, podlegający wyłączeniu, przedwcześnie na podstawie niekompletnego materiału dowodowego. Nadto wskazano, iż organizacja przedstawi bardziej szczegółowe uzasadnienie odwołania po przekazaniu akt sprawy do organu odwoławczego.

Kolejno w dniach 24 stycznia 2024 r., 19 lutego 2024 r., 12 marca 2024 r. oraz 2 kwietnia 2024 r. wpłynęły do Kolegium uzupełnienia do odwołania wniesione przez Towarzystwo na rzecz Ziemi. W dokumentach powyższych organizacja w oparciu o doniesienia prasowe wnosi o zobowiązanie Inwestora do dokonania uzupełnień do raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w zakresie emisji wodoru i jego potencjalnego wpływu na środowisko, w szczególności klimat, a także możliwości wyeliminowania ww. zagrożenia poprzez wyposażenie spalarni w węzeł do produkcji wodoru (w technologii H2ash lub alternatywnej), w przypadku zaś rezygnacji z wyposażania spalarni w węzeł do produkcji wodoru wnosząc o wpisanie do decyzji obowiązku przekazywania ze spalania do instalacji wykorzystującej żużle do produkcji wodoru (w technologii H2 ash lub alternatywnej).

W piśmie z dnia 19 lutego 2024 r. zwrócono się do Kolegium, aby organ ten wezwał Inwestora do złożenia wyjaśnień w zakresie rodzaju (charakteru) odpadów, jakie będą przekształcane w ww. instalacji, bowiem z nazwy przedsięwzięcia a także z informacji zawartych w raporcie o oddziaływaniu na środowisko wynika, iż przetwarzaniu mają podlegać w szczególności odpady komunalne stanowiące pozostałość po mechaniczno – biologicznym przetwarzaniu odpadów podczas, gdy z informacji prasowych dotyczących innych spalarni dofinansowanych z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, iż dofinansowaniem w ramach Programu Priorytetowego ”Wykorzystanie paliw alternatywnych na cele energetyczne” objęte są inwestycje

przetwarzające odpady nie będące odpadami komunalnymi.

Następnie pismem z dnia 12 marca 2024 r. zwrócono się do Kolegium o uzupełnienie raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko o informacje nt. postępowania ze znajdującymi się w tzw. żużlu niedopałami, w szczególności niedopałami tworzyw sztucznych i glinu (aluminium), a także przeciwdziałania zagrożeniom związanym z występowaniem niedopałów w pozostałościach ze spalania odpadów oraz o uzupełnienie raportu o aktualne informacje dotyczące stężeń benzo(a)piranu w powietrzu i przedstawienie przez inwestora wyliczeń symulacji, z których będzie wynikać, że przewidywana emisja benzo(a)piranu nie spowoduje przekroczenia jego dopuszczalnych stężeń w powietrzu. Nadto odwołujące się Towarzystwo podaje, iż w dołączonej do raportu informacji z dnia 23 grudnia 2022 r. (załącznik nr 8 Aktualny stan jakości powietrza) nie zawiera benzo(a)piranu, co może świadczyć o tym – jak podaje Towarzystwo, iż Inwestor stara się ukryć fakt przekroczenia dopuszczalnych stężeń tej substancji w powietrzu (pismo z dnia 2 kwietnia 2024 r.).

Kolegium wezwało Inwestora za pośrednictwem pełnomocnika do odniesienia się do powyżej wskazanych wniosków i dokumentacji prasowej. W konsekwencji powyższego wezwania pełnomocnik Inwestora pismem z dnia 29 maja 2024 r. ustosunkował się do dokumentów przedkładanych przez Towarzystwo na rzecz Ziemi na etapie postępowania odwoławczego. Należy także nadmienić, iż pełnomocnik Wnioskodawcy pismem skierowanym do organu I instancji w dniu 27 grudnia 2023 r. poinformował, iż na podstawie art. 127a § 1 kpa zrzekł się prawa do wniesienia odwołania w stosunku do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz wniósł o uzupełnienie decyzji w trybie art. 111§ 1 kpa. W motywach złożonego wniosku podkreślono, iż wnioskodawca jest zadowolony z wydanej decyzji jednakże złożony wniosek skonstruowany jest w celu uniknięcia wątpliwości prawnych co do treści decyzji poprzez wskazanie adresu urzędu Miejskiego w Koszalinie, tj. ul. Rynek Staromiejski 6-7, 75-007 Koszalin, urzędu obsługującego organ czyli Prezydenta Miasta Koszalina, a także uzupełnienie rozstrzygnięcia poprzez dodanie słowa ok. lub do w zakresie godzin czasu pracy instalacji na jednostkę czasu rok. Organ I instancji postanowieniem z dnia 24 stycznia 2024 r., znak WS-II-8.6220.11.2023.RG odmówił uzupełnienia niniejszej decyzji, co spotkało się z zażaleniem na niniejsze rozstrzygnięcie do Kolegium (sprawa procedowana przez Kolegium pod sygnaturą SKO.4170.292.2024.), zaś w dniu 26 kwietnia 2024 r. Kolegium stwierdziło niedopuszczalność wniesienia zażalenia od postanowienie w przedmiocie odmowy uzupełnienia decyzji, bowiem na niniejsze postanowienie nie przysługuje zażalenie, gdyż nie ma ono bytu samoistnego i nie rozstrzyga odrębnej sprawy. Nadmienić należy, iż mimo trafnego pouczenia zawartego w rozstrzygnięciu organu I instancji stanowiącym postanowienie o odmowie uzupełnienia decyzji z którego wynikało jednoznacznie, iż na niniejsze nie przysługuje zażalenie pełnomocnik Inwestora zaskarżył niniejsze rozstrzygnięcie, a następnie po wydaniu przez Kolegium wskazanego powyższego postanowienia SKO.4170.292.2024 złożył na nie skargę. W następstwie wniesienia skargi na niniejsze postanowienie, pełnomocnik Inwestora złożył do Kolegium wnioski o zawieszenie postępowania odwoławczego, bowiem w ocenie pełnomocnika rozpatrzenie skargi na postanowienie w przedmiocie niedopuszczalności zażalenia stanowi zagadnienie wstępne w myśl art. 97 § 1 pkt 4 kpa i wynik postępowania przed Sądem będzie miał decydujący wpływ na wynik sprawy, tj. wydanie decyzji przez Kolegium w postępowaniu odwoławczym. W ocenie Składu Orzekającego Kolegium wynik postępowania w przedmiocie

rozpatrzenia skargi na postanowienie w przedmiocie niedopuszczalności zażalenia nie stanowi zagadnienia wstępnego dla postępowania odwoławczego od decyzji WS-II-8.6220.11.2023.RG, zatem nie ma podstaw materialnoprawnych dla zawieszenia niniejszego postępowania. Ustalenia powyższe nie tylko wynikają z analizy przepisów materialnoprawnych, w tym art. 111 § 1 kpa, który kreśli konkretne elementy decyzji, które mogą być objęte tą instytucją, ale także odpowiadają zamierzeniom Inwestora skoro rzeczonyj decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności argumentując nadanie powyższego m.in. możliwą stratą finansową w związku z realizacją inwestycji ze środków zewnętrznych. Na etapie postępowania odwoławczego wpływały do Kolegium stanowiska przedkładane przez pełnomocnika Inwestora w tym m.in. raport Instytutu Ochrony Środowiska Państwowy Instytut Badawczy dotyczący termicznego przekształcania odpadów komunalnych w roku 2020-dane BDO.

Organ I instancji nie znalazł przyczyn do zmiany decyzji we własnym zakresie i na podstawie art. 133 kpa przekazał odwołania wraz z aktami sprawy do Kolegium.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, po wnikliwym zapoznaniu się z przedmiotem sprawy i zarzutami odwoławczymi ustaliło i zważyło co następuje:

odwołania nie zasługują na uwzględnienie bowiem przedmiotowa decyzja została wydana zgodnie z przepisami prawa w oparciu o prawidłowo sporządzony raport oddziaływania na środowisko z uwzględnieniem stanowisk organów wyspecjalizowanych oraz przy zapewnieniu społeczeństwu udziału w postępowaniu.

Przed przejściem do analizy przepisów prawnych normujących niniejsze postępowanie należy wskazać na rodzaj i miejsce planowanego do realizacji przedsięwzięcia zawartego we wniosku złożonym przez Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o., KRS: 0000045697. Planowane do realizacji przedsięwzięcie polega na budowie Instalacji Termicznego Przekształcania Odpadów Komunalnych (dalej ITPOK), stanowiących pozostałość po mechaniczno-biologicznym przetwarzaniu zmieszanych odpadów komunalnych oraz mechanicznym przekształcaniu odpadów z selektywnej zbiorki odpadów o wydajności do 30 000 Mg/rok odpadów dla wartości opałowej odpadów wynoszącej do 12,9 MJ/kg. Przedsięwzięcie zaplanowano w granicach nieruchomości gruntowych nr 1/11, nr 25/33, obrębzie ewidencyjnym 0007 m. Koszalin. Łącznie powierzchnia działek inwestycyjnych wynosi 2,1771 ha. Przedmiotowe nieruchomości gruntowe, ewidencyjnie sklasyfikowane jako grunty orne R11b, RIVa oraz grunty zadrzewione i zakrzewione Lz, aktualnie są niezagospodarowane i nie podlegają użytkowaniu.

Przedmiotowa inwestycja zaprojektowana została w granicach obowiązywania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Strefy Zorganizowanej Działalności Inwestycyjnej, przyjętego uchwałą Nr XXVII/291/2008 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 września 2008 r., a następnie zmienionego uchwałą Nr VII/81/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 marca 2011 r., na terenie jednostki elementarnej oznaczonej w planie symbolem: 7a P, IT/O, przeznaczonej pod obiekty produkcyjne, składy i magazyny, obiekty i

urządzenia infrastruktury technicznej, w szczególności zakład termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem energii. Projektowane przedsięwzięcie wypełnia ustalenia ogólnego planu miejscowego w zakresie przeznaczenia terenu realizacji przedsięwzięcia, jak również ustalenia szczegółowe.

Projektowana inwestycja wiązać się będzie z przekształceniem całej powierzchni terenu działek inwestycyjnych. Zakres przedsięwzięcia będzie obejmował m.in.:

- budowę hali technologicznej wraz z niezbędną infrastrukturą,
- zagospodarowanie terenu,
- wykonanie linii technologicznej do termicznego przekształcania odpadów,
- wykonanie technicznej infrastruktury zewnętrznej,
- wykonanie niezbędnych podłączeń do mediów.

ITPOK składać się będzie z następujących węzłów:

- Węzeł przyjmowania i przygotowania odpadów.
- Węzeł spalania odpadów i odzysku energii składający się z:
 - układu podawania odpadów,
 - kotła rusztowego,
 - układu doprowadzania powietrza do spalania,
 - palników,
 - układu odzyskania i odpopielania.
- Węzeł wytwarzania i wyprowadzania energii składający się z:
 - Kotła odzysknicowego z naturalnym obiegiem spalin,
 - Turbozespołu parowego (turbina parowa upustowo-kondensacyjna oraz generator),
 - Kondensatora z chłodzeniem wodnym (powierzchniowym),
 - Układu obejściowego turbiny (obejściowy przepływ pary z kotła),
 - Układu kondensatu,
 - Układu wody zasilającej (wraz ze stacją uzdatniania).
 - Układu odzysku ciepła ze spalin.
- Węzeł oczyszczania spalin, składający się z układu dozowania sorbentu, układu dozowania pylistego węgla aktywnego, układu dozowania mocznika, układu filtracyjnego, układu chłodzenia spalin, podgrzewacza, wentylatora wyciągowego oraz komina - emitora.

Łączna powierzchnia zabudowy analizowanego terenu nie przekroczy 7 025 m², co stanowi ok. 32% powierzchni działek budowlanych. Ponadto wnioskodawca planuje budowę powierzchni utwardzonych, w tym dróg wewnętrznych i dojazdowych, placów i parkingów (32 miejsca postojowe, w tym 2 dla autokarów), o łącznej powierzchni 8 375 m², co stanowi ok. 38% powierzchni działek budowlanych. Projektowana wysokość zabudowy nie będzie przekraczać 3 kondygnacji naziemnych i 40 m n.p.t.

Działki inwestycyjne usytuowane są w zachodniej części miasta Koszalin, w podstrefie stanowiącej część Słupskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej, w sąsiedztwie obiektów przemysłowych, wzdłuż drogi ekspresowej S6, w odległości ok. 1 km w linii prostej od najbliższej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i wielorodzinnej. Zgodnie z obowiązującymi miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego tereny sąsiadujące z miejscem realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia nie są przeznaczone pod zabudowę

mieszkańców.

Dojazd na teren zakładu ITPOK zrealizowany zostanie od strony wschodniej. W ramach przedmiotowej inwestycji planowane są trzy wjazdy z ul. H. Cegielskiego (w tym jeden awaryjny). Dostawy surowców oraz wywóz odpadów realizowane będą wyłącznie po drogach dojazdowych o nawierzchniach twardych, dostosowanych do ruchu pojazdów ciężkich.

Na wstępie należy przywołać przepisy materialnoprawne w oparciu o które organ I instancji rozpoznał przedmiotową sprawę.

Zgodnie z art. 71 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zwanej dalej "ustawą" - decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia (ust. 1).

Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (ust. 2).

W myśl natomiast art. 59 przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko:

- 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 (tj. w drodze postanowienia).

Wyjaśnić też trzeba, iż zgodnie z art. 3 pkt 8 ustawy przez ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - rozumie się postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności:

- a) weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
- b) uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień,
- c) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Ustawa przewiduje przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko m.in. w ramach procedury wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ale tylko w odniesieniu do planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko

Nie ulega wątpliwości, że postępowanie o którym wyżej mowa zwane często postępowaniem środowiskowym uregulowane w przywołanej ustawie przeprowadza się dla tych przedsięwzięć, które wymienione są aktualnie w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) zwanego dalej "rozporządzeniem". W tym miejscu należy wyjaśnić charakter prawny decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i jej wpływ na proces realizacji przedsięwzięcia. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest

decyzją uznaniową. Oznacza to, iż organ właściwy do wydania tej decyzji winien przeprowadzić postępowanie przewidziane przepisami powołanej ustawy i jest zobligowany wydać tę decyzję, jeżeli inwestor spełni wymagania określone przepisami ustawy (vide wyrok WSA w Poznaniu sygn. akt II SA/Po 323/15 z dnia 23 marca 2016 r.).

W orzecznictwie sądownoadministracyjnym przyjmuje się, że istotą decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest określenie wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko oraz w przypadku jego dopuszczalności - wymagań, jakie powinny być spełnione, by zminimalizować skutki negatywnego oddziaływania na środowisko czynników dla niego szkodliwych. Rolą postępowania środowiskowego jest więc analiza dopuszczalności konkretnego planowanego dopiero przedsięwzięcia, jego oddziaływania na środowisko, ludzi, krajobraz, nie zaś wydanie generalnej zgody na wykonanie przedsięwzięcia. W rezultacie postępowanie to sprowadza się do ustalenia, czy inwestycja w kształcie opisanym przez inwestora we wniosku zagraża środowisku oraz czy spełnia wymagania i parametry w zakresie ochrony środowiska (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2011 r. sygn. akt II SA/Po 828/10 czy wyroki NSA z dnia 22 kwietnia 2010 r. sygn. akt II OSK 696/09, z dnia 30 czerwca 2010 r. sygn. akt II OSK 988/09, dostępne w Internecie w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

W orzecznictwie przyjmuje się, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter *sui generis* "rozstrzygnięcia wstępnego" względem ewentualnego przyszłego zezwolenia na realizację konkretnego przedsięwzięcia i pełni ona względem niego w istocie funkcję prejudycjalną. Skutki prawne decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla dalszego procesu inwestycyjnego określone są w art. 86 ustawy o oś, zgodnie z którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 (por. wyrok WSA w Kielcach, sygn. akt II SA/Ke 982/19 i tam wyroki NSA: z dnia 16 września 2008 r., sygn. II OSK 821/08; z dnia 10 marca 2017 r., sygn. II OSK 1725/15, dostępne j.w.). Należy zwrócić również uwagę na fakt, iż warunki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach mogą ulec w pewnym zakresie zmianie i to w toku wydawania decyzji określonych w art. 72 ust.1, ale zakres ten jest podwójnie ograniczony. Po pierwsze dotyczy to tylko wybranych decyzji, a nie wszystkich wskazanych w art. 72 ust.1. Zgodnie z art. 88 ust.1 o oś możliwość przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko dotyczy decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego oraz decyzji na podstawie przepisów ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych. Są to zatem decyzje zawierające w sobie komponent budowlany, a w tym co do zasady przygotowuje się projekt budowlany. Ratio legis takiego rozwiązania jest fakt, iż w toku opracowywania projektu budowlanego mogą ujawnić się oddziaływania na środowisko, których nie udało się przewidzieć albo ocenić na poziomie decyzji środowiskowych uwarunkowaniach. Związane są one bowiem z rozwiązaniami technicznymi rozstrzyganymi na poziomie projektu budowlanego, albo zaproponowane rozwiązania techniczne zmieniają parametry oddziaływania na środowisko, co daje możliwość modyfikacji zaproponowanych rozwiązań służących ochronie środowiska, zgodnie ze zmienioną specyfikacją techniczną. Warto również podkreślić, iż ponowna ocena oddziaływania na środowisko jest postępowaniem wпадkowym w toku wydawania jednej z czterech powyżej wymienionych

decyzji i prowadzonym przez organ środowiskowy, ten sam, którego rozstrzygnięcie było podstawą uprzedniego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zatem podstawowym obowiązkiem organów prowadzących postępowanie jest powinność jednoznacznego ustalenia czy przedmiotem inwestycji jest przedsięwzięcie wymienione w rozporządzeniu. Od tego ustalenia bowiem zależy dalszy tok postępowania. Ustalenie, że inwestycja należy do przedsięwzięć wymienionych w rozporządzeniu wymagałoby dalszego prowadzenia postępowania środowiskowego (z przeprowadzeniem oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko lub bez niej) i w zależności od jego wyniku rozstrzygnięcia sprawy decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zgody, bądź odmową jej wydania, bądź decyzją stwierdzającą brak potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko.

W rozpoznawanej obecnie sprawie Wnioskodawca zaliczył zamierzenie inwestycyjne w myśl § 2 ust. 1 pkt 47 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm.) jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko- „instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odpadów inne niż wymienione w pkt 41 i 46, w tym składowiska odpadów inne niż wymienione w pkt 41, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, z późn. zm.)”. Tym samym przedsięwzięcie to wymaga dokonania oceny oddziaływania na środowisko w myśl art. 71 ust.2 pkt 1 ustawy ooś.

W związku z powyższym zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przedmiotowej sprawie jest Prezydent Miasta Koszalina. W tym miejscu z uwagi na okoliczność konstruowania zarzutów odwoławczych mających na celu podważenie właściwości Prezydenta Miasta Koszalina – jako zarzutów najdalej idących należy wyjaśnić, że zarzuty te nie są zasadne, a kwestia niniejsza znalazła szczegółowe uzasadnienie na kartach zapadłego przed organem I instancji rozstrzygnięcia, z którym Kolegium się zgadza. Niemniej jednak mając na celu wypełnienie jednej z naczelných zasad procedury administracyjnej zasady przekonywania wymienionej w art. 11 kpa, Kolegium w całej rozciągłości popiera tezy zawarte w uzasadnieniu do uchwały z 20 maja 2010 r. I OPS 13/09, Naczelnego Sądu Administracyjnego w którym Sąd ten szczegółowo rozważał instytucję wyłączenia w kodeksie postępowania administracyjnego. I tak kodeks postępowania administracyjnego wprowadza instytucję wyłączenia w postaci:

- 1) wyłączenia pracownika organu administracji publicznej (art. 24 kpa);
- 2) wyłączenia organu administracji publicznej (art. 25 kpa);
- 3) wyłączenia członka organu kolegialnego (art.27 kpa).

Instytucja wyłączenia jest klasyczną instytucją procesową, której funkcją jest stworzenie gwarancji bezstronnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w formie decyzji administracyjnej. Wystąpienie przesłanki wyłączenia może prowadzić do utraty zdolności do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, a zatem kompetencji do załatwienia danej sprawy.

Rozwiązania przyjęte w kodeksie postępowania administracyjnego wprowadzają konsekwentne rozgraniczenie regulacji dotyczącej organu administracji publicznej i regulacji dotyczącej pracowników organów administracji publicznej. Przypisanie kompetencji organowi administracji publicznej ma tę konsekwencję prawną, że w postępowaniu administracyjnym ma on zawsze pozycję organu, nigdy pracownika. Nie można z przepisów innych ustaw wyprowadzać wniosku, że organ administracji publicznej jest pracownikiem organu. Niezbędne jest wyraźne rozróżnienie organu od obsady personalnej organu administracji publicznej. Organ administracji publicznej wykonując zadania publiczne działa w imieniu państwa lub wspólnoty samorządowej, jest organem państwa lub organem wspólnoty samorządowej, któremu dla realizacji tych zadań przyznano określony zakres kompetencji. Z tego względu nie można do organu stosować przepisów o wyłączeniu pracownika organu administracyjnego. Stosowanie do organu administracji publicznej przepisów o wyłączeniu pracownika jest sprzeczne z istotą wykonywania zadań publicznych, a w konsekwencji prowadzi do pozbawienia państwa lub wspólnoty samorządowej zdolności wykonywania zadań publicznych. Organ administracji publicznej, działając z urzędu lub na wniosek strony, nie nabywa statusu strony tego postępowania, lecz wyłącznie realizuje przyznane kompetencje, których realizacja oparta jest na obowiązku, a nie uprawnieniu.

Przepisy o wyłączeniu pracownika organu administracji publicznej można stosować tylko wtedy, gdy osoba będąca obsadą personalną organu jest stroną postępowania, a zatem gdy sprawa będąca przedmiotem postępowania administracyjnego dotyczy jej jako osoby fizycznej. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Nie ma więc powodów do wyłączenia organu.

W odniesieniu do okoliczności tej sprawy można odwołać się jeszcze do innego stanowiska wyrażonego w orzecznictwie. Mianowicie w wyroku NSA z 11 stycznia 2018 r. II OSK 621/17 (LEX nr 2426729) został wyrażony pogląd, że "Skarżący pomylił w tym zakresie instytucję wyłączenia organu od regulacji dotyczącej wyłączenia pracownika organu". O podstawach wyłączenia organu stanowi art. 25 § 1 kpa. Objęcie tą regulacją przesłanki, o której stanowi art. 24 § 1 pkt 1 kpa nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ prowadziłoby ono do zatarcia różnic pomiędzy tymi regulacjami, do naruszenia wyjątkowego charakteru prawnego przepisów o wyłączeniu pracownika i organu oraz do komplikacji na styku ustrojowego i procesowego prawa administracyjnego. Szerokie pojmowanie instytucji wyłączenia organu prowadziłoby do częstego przenoszenia kompetencji do rozpoznawania konkretnych spraw administracyjnych na inne organy władzy publicznej, co nie służyłoby realizowaniu przez organy wyznaczonych im zadań". Pogląd ten skład orzekający Kolegium w pełni akceptuje, także na gruncie okoliczności tej sprawy.

Ustalenia Kolegium w przedmiotowym zakresie są zgodne z ukształtowaną jednolitą linią orzecniczą zarówno Wojewódzkich Sądów Administracyjnych jak i Naczelnego Sądu Administracyjnego (vide wyroki I OSK 1177/20 z dnia 17 listopada 2020 r., II OSK 2558/18 z dnia 17 października 2019 r., I OPS 13/09 z dnia 20 maja 2010 r., II OSK 621/17 z dnia 11 stycznia 2018 r.).

Reasumując tę część wywodów podkreślić należy, iż przepisy o wyłączeniu pracownika organu administracji publicznej można stosować tylko wtedy, gdy osoba będąca obsadą personalną organu jest stroną postępowania, a zatem gdy sprawa będąca przedmiotem postępowania administracyjnego dotyczy jej jako osoby fizycznej. W realiach niniejszej

sprawy Prezydent Miasta Koszalina – konkretna osoba fizyczna byłaby wyłączona od postępowania w sytuacji, gdyby byłaby stroną postępowania tj. gdyby sprawa dotyczyła jej interesów majątkowych bądź interesów majątkowych jej małżonka krewnych i powinowatych do drugiego stopnia lub osób związanych z nią z tytułu przysposobienia, opieki i kurateli. Taka sytuacją nie ma miejsca bezsprzecznie w niniejszym postępowaniu, co też zostało szczegółowo wyjaśnione na kartach uzasadnienia niniejszej decyzji wskazanych powyżej. O trafności wskazanego stanowiska świadczą także zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko bowiem z dniem 24 września 2019r. na mocy ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie ustawy o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2019, poz. 1712) uchylony został art. 75 ust.1 pkt1 lit. l. Wskazana zmiana spowodowała, że dla przedsięwzięć, o których mowa w pkt 4, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018r. poz. 994, 1000, 1349 i 1432), organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przestał być Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska, a stał się nim wójt, burmistrz, prezydent miasta, co jest zgodne z art. 75 ust.1 pkt 4 ustawy ooś, w którym wskazano, że organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta- w stosunku do przedsięwzięć niezastrzeżonych wprost dla kompetencji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, starosty i dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych. W uzasadnieniu wprowadzonych zmian przywołanych ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. podano ponadto, iż wyeliminowanie z przywołanych postępowań właściwości RDOŚ (jako organu I instancji) ma na celu przyspieszenie postępowań dla wielu kluczowych z punktu widzenia podstawowych interesów państwa postępowań. Podano równocześnie, iż powyższe rozwiązanie nie doprowadzi jednak do nieprawidłowości w zakresie orzekania w tych sprawach przez jednostki samorządu terytorialnego, gdyż jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania na środowisko, to uzgodnienie RDOŚ, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś, jest wiążące. Nadmienić w tym miejscu wypada, iż w realiach rozpatrywanej sprawy zgodnie z oświadczeniem złożonym 12 kwietnia 2023 r. przez wnioskodawcę Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. Komunalnej 5, 75-724 Koszalin reprezentowanej przez Prokurenta i Prezesa Zarządu, Spółka ta jest podmiotem zależnym w rozumieniu art. 24 m ust.2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, od Gminy Miasto Koszalin. Jak podano w treści uzasadnienia oświadczenia złożonego w trybie art. 64 ust.2a ustawy ooś, Gmin Miasto Koszalin posiada bezpośrednio większość głosów w organach wnioskodawcy, tj. Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o., Gmina Miasto Koszalin jest uprawniona do powoływania albo odwoływania większości członków organów zarządzających podmiotu zależnego. Oświadczeniem z dnia 9 maja 2023 r. znak WS-II-8.6220.11.2023.RG Prezydent Miasta Koszalina poświadczył, iż Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. jest podmiotem zależnym w rozumieniu art. 24 m ust.2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o

samorządzie gminnym od gminy Miasta Koszalin. W konsekwencji powyższego zarzut Towarzystwa na Rzecz Ziemi polegający na twierdzeniu, iż rzeczona decyzja została wydana przez organ niewłaściwy nie może zyskać akceptacji, bowiem decyzja niniejsza została wydana przez organ właściwy zarówno rzeczowo jak i miejscowo z poszanowaniem przepisów o właściwości wynikających z art. 19 i 20 ustawy kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś.

Sumując przypadki wyłączenia organu zostały określone w art. 25 ustawy kpa, z jego brzmienia wynika, że powinien on mieć zastosowanie, kiedy chodzi o prywatne inwestycje majątkowe osób fizycznych, zajmujących określone stanowiska kierownicze w organach administracji publicznej, co w odniesieniu do prowadzonego postępowania nie następuje. Przeciwnie wyznaczenie innego organu do procedowania w sprawie, kiedy to jak w realiach rozpatrywanej sprawy nie ma ku temu podstaw materialnoprawnych, skutkowałoby w konsekwencji możliwością wyeliminowania w przyszłości z obrotu prawnego tak wydanej decyzji jako wadliwej w trybie stwierdzenia nieważności decyzji w myśl art. 156 §1 pkt 1 kpa, bowiem taka decyzja zostałaby wydana z naruszeniem przepisów o właściwości.

Analogicznie tezy formułowane przez Pełnomocnika Inwestora o rzekomym niewłaściwym określeniu organu I instancji również nie mogą zyskać akceptacji- organem właściwym, co zostało wykazane powyżej jest Prezydent Miasta Koszalina, oznaczenie to spełnia wymogi przepisów kodeksu postępowania administracyjnego zawarte w art. 107 kpa wskazujące na elementy decyzji administracyjnej w związku z art. 75 ust.1 pkt 4 ustawy ooś. Trafne jest zatem stanowisko organu I instancji zawarte w powyższym zakresie w piśmie z dnia 5 stycznia 2024 r. skierowanym do Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej Spółka z o.o. w Koszalinie, iż rozdzielić należy organ administracji od urzędu stanowiącego aparat pomocniczy organu administracji publicznej nieposiadający kompetencji władczych.

Należy także bezspornie zauważyć, iż kreatorem zamierzenia inwestycyjnego jest inwestor. Decyzja ta określa warunki środowiskowe realizacji przedsięwzięcia. Warunki te muszą być uwzględnione na etapie opracowania projektu budowlanego, realizacji i eksploatacji inwestycji celem ochrony środowiska.

Zaakcentować również wypada, iż organy administracji publicznej zobowiązane są działać na podstawie i w granicach prawa. Obowiązek procedowania z poszanowaniem zasady legalizmu wynika z zasady zawartej w art. 7 Konstytucji RP w związku z zapisami art. 6 kpa statuującymi zasadę praworządności, co oznacza, iż organ administracji publicznej zobowiązany jest działać w granicach przepisów materialnoprawnych w oparciu, o które wniosek inwestycyjny jest skonstruowany, przenosząc powyższe na stan sprawy w kontekście zarzutów odwoławczych wyjaśnić należy, iż kwestie dotyczące wydania pozwoleń emisyjnych wynikających z zapisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz.54) czy też dalszego procesu inwestycyjnego, tj. pozwolenie na budowę nie mogą leżeć w kognicji organów rozpatrujących niniejszą sprawę. Zauważyć należy również, iż polski system szeroko rozumianych pozwoleń środowiskowych zakłada konieczność uzyskania wielu pozwoleń przez Inwestora przykładowo przed przystąpieniem do ITPOK konieczne staje się uzyskanie zezwolenia na przetwarzanie

odpadów w trybie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Przypomnieć należy, iż decyzja środowiskowa jest dopiero pierwszym rozstrzygnięciem na etapie szeroko rozumianego procesu inwestycyjno – budowlanego i jako taka nie może przekraczać ram materialnoprawnych właściwych temu postępowaniu. Wbrew niezwykle ogólnikowo sformułowanym zarzutom odwoławczym wpływ inwestycji na środowisko jest szeroko rozważony na kartach wydanego rozstrzygnięcia o czym świadczy fakt nałożenia w pkt V decyzji obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust.1 (co wynika m. in. z zapisów postanowienia RDOŚ o uzgodnieniu z dnia 9 października 2023 r. WST-K.4221.35.2023.BM.4), w pkt VII nałożono obowiązek przeprowadzenia analizy porealizacyjnej w zakresie emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do powietrza z projektowanej instalacji (z uwzględnieniem konieczności przeprowadzenia rozpowszechniania się zanieczyszczeń) wraz z oceną skuteczności technik i urządzeń ochrony środowiska) z projektowanej instalacji (z uwzględnieniem konieczności przeprowadzenia rozpowszechniania się zanieczyszczeń) wraz z oceną skuteczności technik i urządzeń ochrony środowiska. Nadmienić również wypada, że z zasady demokratycznego państwa prawa oraz zasady legalizmu wynika obowiązek organu administracji działania zgodnie z przepisami w oparciu o katalog dowodów i dokumentów zgromadzonych w sprawie, co oznacza, iż organ nie może odmówić realizacji przedsięwzięcia w oparciu jak chcą tego odwołujące organizacje w oparciu o informacje prasowe dotyczące innych postępowań administracyjnych niejako działając na podstawie przypuszczeń i tym samym odmówić wydania decyzji w oparciu twierdzenia o rzekomym działaniu w złej wierze Inwestora np. o twierdzenie Towarzystwa zawarte w stanowisku z dnia 2 kwietnia 2024 r. w zakresie przypisywanych inwestorowi działań w kontekście rzekomego przekroczenia dopuszczalnych stężeń benzo(a)pirenu w powietrzu.

Dopuszczenie do postępowań administracyjnych Stowarzyszeń działających w celu ochrony środowiska jest zamierzenie trafnym mającym na celu ochronę wartości przyrodniczych i środowiskowych jednakże organizacje te jako posiadające wiedzę fachową winny kreować swój udział w procesie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w odniesieniu do dokumentów przedłożonych w sprawie nie zaś w oparciu o dane prasowe nie dotyczące toczącego się postępowania administracyjnego. Analogicznie nie można uznać za trafne tych zarzutów odwołujących się organizacji, które podają, iż wydana przez Prezydenta Koszalina decyzja została wydana przedwcześnie na podstawie niekompletnego materiału dowodowego przy czym zarzuty te stanowią jedynie polemikę z rozstrzygnięciem organu administracji skoro nie wskazują w sposób wymagany przepisami prawa w jakim zakresie ten materiał jest niekompletny. W szczególności za nie trafne należy uznać te zarzuty odwoławcze, które wskazują, iż materiał dowodowy był uzupełniany po wydanych uzgodnieniach. Przeciwnie uważna lektura akt postępowania przed organem I instancji pozwala na przyjęcie, iż każdy z organów uzgodnieniowych czy opiniodawczych procedował sprawę z uwzględnieniem przynależnych mu kompetencji ustawowych, zaś organ I instancji – Prezydent Miasta Koszalina przekazywał każdorazowo uzupełnienia raportu dokonywane na żądanie jednego z organów innym organom wyspecjalizowanym np. stanowisko Państwowej Stacji Sanitarnej – Epidemiologicznej z dnia 5 września 2023r., znak

ZNS.9022.4.15.2023.2. Przypomnieć należy, iż w myśl art. 75 kpa procedura administracyjna nie zawiera zamkniętego katalogu dowodów, dowodem, co do zasady jest wszystko to co może się przyczynić do wyjaśnienia sprawy i nie jest sprzeczne z prawem jednakże w postępowaniu o środowiskowych uwarunkowaniach istnieje swoistego rodzaju gradacja dowodów, naczelnym dowodem staje się bowiem raport o oddziaływaniu na środowisko, a wydanie decyzji następujące po przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, która jest wypadkową analizy wynikającej z art. 3 ust.1 pkt 8 ustawy ooś, tj. weryfikacji raportu oddziaływania na środowisko, uzyskania wymaganych ustawą opinii i uzgodnień, zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu.

W konsekwencji powyższej swoistej hierarchii dowodowej wynikającej z postępowania o środowiskowych uwarunkowaniach należy podkreślić, iż podmioty starające się skutecznie kwestionować zapisy raportu powinny przedłożyć (kontrraport), co zostało jednoznacznie wskazane w stanowisku sądów administracyjnych. Jak trafnie wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyrokach (vide III OSK 1418/22 z dnia 9 kwietnia 2024 r., sygn. akt III OSK 3037/21 z dnia 13 czerwca 2023 r.), których tezy w całej rozciągłości podziela skład orzekający Kolegium kwestionowanie merytorycznej treści raportu przez strony postępowania możliwe jest wyłącznie na podstawie dokumentu posiadającego taką samą moc dowodową, a więc tzw. kontrraportu, czyli opinii sporządzonej również przez osobę posiadającą wiadomości specjalne. Nie jest natomiast możliwe zakwestionowanie raportu przez gołosłowne twierdzenia lub odesłanie do ogólnych ustaleń publikacji naukowych. W następstwie powyższego zarzuty postulowane przez organizacje środowiskowe dopuszczone do udziału w niniejszym postępowaniu jako oparte na twierdzeniach nieopartych wiadomościami specjalnymi zawartymi w kontrraporcie, a kwestionującymi przedłożony raport w sprawie nie mogą zyskać akceptacji Kolegium i pozostają bez wpływu na wynik postępowania.

Zatem organ I instancji procedujący w sprawie w myśl art. 75 ust.1 pkt 4 w realiach rozpatrywanej sprawy – Prezydent Miasta Koszalina dokonał oceny możliwości realizacji danego przedsięwzięcia w lokalizacji oraz formie przedstawionej przez Inwestora, określając - w oparciu o wiedzę własną oraz stanowiska organów współdziałających - warunki realizacji przedsięwzięcia na etapie realizacji, eksploatacji i ewentualnej likwidacji przedsięwzięcia.

Organ I instancji zakwalifikował przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne w oparciu o dokumentację przedłożoną przyjmując w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), iż niniejsze przedsięwzięcie stanowi § 2 ust. 1 pkt 47 oraz § 3 ust. 1 pkt 35 lit b i § 3 ust. 1 pkt 54 lit b

Przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia gospodarz postępowania- Prezydent Miasta Koszalina, spełnił wymóg art. 10 § 1 i 49 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.) w związku z art. 74 ust.3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale

społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1094 ze zm.) zawiadomił strony o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się i wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Szczegółowa analiza sprawy przeprowadzona w oparciu o bogaty i wyczerpujący materiał dowodowy pozwoliła organowi I instancji, w ocenie Kolegium na dokonanie rzetelnej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Istotne jest także to, że stanowiska organów wyspecjalizowanych były spójne i kompleksowe.

Postanowieniem z dnia 9 października 2023 r., znak WST-K.4221.35.2023.BM.4 Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie uzgodnił realizację ww. przedsięwzięcia i jednocześnie określił warunki jego realizacji, eksploatacji lub użytkowania, warunki te zostały transponowane do wydanej przez Prezydenta Miasta Koszalina-gospodarza postępowania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Analiza niniejszego postanowienia jego wnikliwość, kompleksowość oraz prowadzone postępowanie wyjaśniające w zakresie wezwań do uzupełnienia raportu, pozwalają na przyjęcie wbrew zarzutom odwoławczym, iż niniejsze jest zgodne z przepisami prawa, bowiem szczegółowo określono w nim wpływ realizacji inwestycji na poszczególne komponenty środowiska, tj. powietrze atmosferyczne, klimat akustyczny, wody powierzchniowe, środowisko- gruntowo-wodne i ludzi. O skrupulatności przeprowadzonej analizy zwięźczonej wydanym uzgodnieniem świadczy również nałożenie obowiązku przedstawienia analizy porealizacyjnej w zakresie zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do powietrza z projektowanej instalacji (z uwzględnieniem konieczności przeprowadzenia rozpowszechniania się zanieczyszczeń) wraz z oceną skuteczności zastosowanych technik i urządzeń ochrony środowiska, a także nałożenie ponownego obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w ramach wydania decyzji o których mowa w art. 72 ust.1 pkt 1 ustawy ooś. Analogicznie również nie mogą zyskać akceptacji te zarzuty odwoławcze, które kontestują rozstrzygnięcie wydane dnia 24 sierpnia 2023 r. przez Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie, znak Sz.RZŚ.4900.9.2023.RK. Rozstrzygnięcie niniejsze jest szczegółowo uzasadnione, spójne i określa również warunki realizacji przedsięwzięcia, które to organ I instancji – Prezydent Miasta Koszalina zawarł w kontestowanej obecnie decyzji administracyjnej. Decyzja zaskarżona obecnie została także pozytywnie zaopiniowana przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Koszalinie dnia 16 czerwca 2023 r., znak ZNS.9022.4.15.2023. Rozstrzygnięcie to wydano w oparciu o analizę raportu, która nie wykazała znaczącego negatywnego oddziaływania na człowieka, jednakże organ ten uznał za zasadne po wykonaniu projektu budowlanego, kiedy będą znane szczegółowe parametry inwestycji – zgodnie z art. 88 ust.1 pkt 1 ustawy ooś przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania na środowisko. Nadto organ opiniujący podał, iż zasadna jest kwalifikacja Aresztu Śledczego jako budynku zamieszkania zbiorowego zatem winny być zachowane poziomy hałasu właściwe dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego. Inwestycja niniejsza zyskała również pozytywną opinię Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego wydaną na podstawie art. 77 ust.1 pkt 3, ust.6 i ust.7 ustawy ooś, w związku z zapisami art. 201 ust.1, art. 376 pkt 2b i art. 378 ust. 21 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Raport oddziaływania na środowisko wraz z jego uzupełnieniami spełnia wszystkie wymogi formalne wynikające z art. 66 ustawy w zakresie jego treści jak i formy w tym wymienione w art. 66 ust. 1 pkt 18-20, a także w myśl art. 66 ust. 5 ustawy zawiera opisy wariantów realizacji przedsięwzięcia przy czym jako najkorzystniejszy dla środowiska wybrano wariant realizacji instalacji zaproponowany przez wnioskodawcę oparty o technologię kotła z rusztem schodkowym (lub kotła obrotowo- wahliwego).

W ramach postępowania dopuszczono społeczeństwo do udziału w postępowaniu, uzasadnienie decyzji administracyjnej wydanej przez organ I instancji szczegółowo odnosi się do treści podniesionych przez społeczeństwo uwag i wniosków m.in. konstruowanych w piśmie z dnia 20 listopada 2023 r. do raportu o oddziaływaniu na środowisko oraz opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Koszalinie.

Na marginesie należy wskazać, iż w postępowaniach w których udział społeczeństwa jest obowiązkowy (a więc takich jak obecnie procedowane, gdzie istnieje obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko), nawet naruszenie zasad dotyczących udziału społeczeństwa w postępowaniu nie skutkuje bezwzględnym obowiązkiem eliminacji powyższych rozstrzygnięć bowiem ustawa o oś nie zawiera normy prawnej, która wskazywałaby, iż naruszenie zasad dotyczących udziału społeczeństwa w postępowaniu winno skutkować bezwzględną eliminacją z obrotu prawnego wydanych rozstrzygnięć. Oznacza to, iż ewentualne naruszenie zasad postępowania musi podlegać ocenie, pod kątem ustalenia, czy owe naruszenia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (vide Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 29 września 2016 r. sygn. akt II SA/Sz 493/16). Godzi się zauważyć, iż w literaturze przedmiotu i orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, iż w świetle przepisów art. 33-38 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nawet sprzeciw społeczności lokalnej nie stanowi w żadnym przypadku normatywnej podstawy do odmowy wydania decyzji środowiskowej. Natomiast organ wydający decyzję środowiskową ma oczywiście obowiązek zapewnić udział społeczności lokalnej w tym postępowaniu administracyjnym, która może składać uwagi i wnioski, a w jaki sposób zostały one wzięte pod uwagę właściwy organ musi wyjaśnić w uzasadnieniu decyzji środowiskowej. Oznacza to, że brak jest normatywnej podstawy do badania przez właściwy organ na podstawie opinii biegłego, czy tego rodzaju obawy społeczności lokalnej mają uzasadnione podstawy. Stanowisko społeczeństwa organ ocenia na podstawie zgłoszonych uwag i wniosków oraz ustaleń raportu o oddziaływaniu tego przedsięwzięcia na środowisko i ewentualnie proponuje inwestorowi inny wariant realizacji tego przedsięwzięcia (vide wyrok NSA sygn. akt II OSK 608/15 z dnia 20 lipca 2016 r.).

W orzecznictwie sądowym podnosi się, iż postępowanie dowodowe nie jest celem samym w sobie, a przyjęta w postępowaniu administracyjnym zasada zupełności materiału dowodowego nie oznacza, że należy prowadzić postępowanie dowodowe nawet wówczas, gdy całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie wystarcza do podjęcia rozstrzygnięcia (vide wyrok NSA z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt II GSK 795/18).

Mając powyższe na uwadze przeprowadzone przez Kolegium postępowanie administracyjne pozwoliło na podjęcie bezsprzecznych ustaleń, iż przeprowadzone przez organ I instancji postępowanie dowodowe zwięźzione wydaną decyzją administracyjną prowadzone było z poszanowaniem przepisów proceduralnych jak i materialnoprawnych. Z uwagi na realizację projektu w systemie „zaprojektuj-wybuduj”, posiadane przez wnioskodawcę na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane dotyczące przedsięwzięcia, tj. szczegółowe parametry instalacji i rozwiązania technologiczne (pojemność i rozwiązania konstrukcyjne bunkra na odpady, liczba stanowisk rozładunkowych, ostateczna wysokość komina ITPOK, zagospodarowanie terenu, rozwiązania ochrony przeciwpożarowej, w tym pojemność zbiornika ppoż., gospodarka wodami opadowymi i roztopowymi, rozwiązania ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych, informacji dot. konstrukcji projektowanej hali oraz towarzyszących jej budynków), zgodnie z informacjami przedstawionymi przez podmiot planujący realizację przedsięwzięcia, zostaną uszczegółowione w ramach uzyskiwania decyzji zezwalającej na realizację inwestycji (decyzji wykonawczej) na etapie sporządzania projektu budowlanego.

Z uwagi na powyższe posiadane dane dot. przedsięwzięcia na obecnym etapie nie pozwoliły w pełni ocenić jego oddziaływania na środowisko i w sposób jednoznaczny określić skutków środowiskowych realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, stąd trafne jest nałożenie w niniejszej decyzji obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko. Należy zaznaczyć, że zgodnie z wyrokiem WSA w Gdańsku z 30.06. 2011 r. II SA/Gd 312/11 jeżeli planowane przedsięwzięcie należy do grupy tych, których wpływ na środowisko jest trudny do przewidzenia lub na etapie prowadzenia postępowania w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia pojawiły się co do tego wątpliwości, to organ administracji wydając decyzję pozytywną, kierując się właśnie zasadą przezorności powinien nałożyć obowiązek ponownego przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Podsumowując wydana decyzja administracyjna jest następstwem przeprowadzenia postępowania administracyjnego z poszanowaniem zarówno przepisów materialnoprawnych jak i proceduralnych, wydanie decyzji dla niniejszego zamierzenia inwestycyjnego wypełniło w pełni przesłanki warunkujące dokonanie poprawnej oceny oddziaływania na środowisko, bowiem zostało przeprowadzone w konsekwencji analizy raportu oddziaływania na środowisko po uwzględnieniu spójnych, pozytywnych dla zamierzenia inwestycyjnego opinii i uzgodnień organów wyspecjalizowanych oraz zapewnieniu czynnego udziału społeczeństwa w postępowaniu. Godzi się również zauważyć, iż ochrona środowiska winna być postrzegana w myśl wynikającej z zapisów art. 5 Konstytucji RP z dnia 2.04.1997 r. zasady zrównoważonego rozwoju, określającej programowy kierunek państwa w zakresie ochrony środowiska przy interpretacji tego zagadnienia nie można zapominać, iż człowiek jest również elementem środowiska a każde zamierzenie inwestycyjne wiąże się z ingerencją w szeroko rozumiane środowisko co jest konsekwencją presji antropogenicznej i rozwoju urbanizacyjnego kraju. Zapadłe w sprawie orzeczenie określa warunki realizacji inwestycji w sposób umożliwiający realizację celów ochrony środowiska wynikających z ustawy o

ocenach oddziaływania na środowisko. Tym samym niniejsze zamierzenie inwestycyjne realizuje zasadę zrównoważonego rozwoju godząc potrzeby społeczności lokalnej z szeroko pojętą ochroną środowiska. Instalacje Termicznego Przetwarzania Odpadów stanowią nowoczesne rozwiązanie w zarządzaniu odpadami komunalnymi i przemysłowymi ich budowa w Polsce jest nie tylko zasadna, ale także niezbędna z perspektywy ochrony środowiska, zrównoważonego rozwoju i ekonomii. Budowa ITPO w znaczący sposób zmniejsza ilość odpadów trafiających na wysypiska jednocześnie przyczyniając się do odzysku energii w postaci ciepła i elektryczności, instalacje te wspierają procesy recyklingu odpadów. Nie można również nie zauważyć, iż inwestycje ITPO powodują zmniejszenie kosztów związanych ze składowaniem odpadów i opłat za emisje gazów cieplarnianych jak również przyczyniają się do poprawy jakości środowiska poprzez zmniejszenie ilości odpadów na składowiskach, ograniczenie emisji gazów cieplarnianych i produkcję czystej energii, ponadto nowoczesne technologie ITPO minimalizują emisję szkodliwych substancji takich jak dioksyny czy furany, co przyczyni się do ochrony zdrowia publicznego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie

Na decyzję służy skarga (wraz z odpisami) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, składana za pośrednictwem Kolegium (75-626 Koszalin, ul. Andersa 34) w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skarga powinna czynić zadość wymaganiam pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać dane wymienione w art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1634 ze zm.).

Zasady uiszczania oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535 z późn. zm.) wpis stały zgodnie z § 2 ust.3 pkt 3 rozporządzenia wynosi 200 zł. Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000.

Strona może zwrócić się do Sądu o zwolnienie od kosztów sądowych. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego Agata Witkowska (spr.)

Członkowie: Joanna Mojska

Iwona Szaranek

Otrzymują:

1. Prezydenta Miasta Koszalina + akta nieponumerowane 2 tomy
2. a/a
3. Pełnomocnik Inwestora

4. Pozostałe strony postępowania za pośrednictwem obwieszczenia na podstawie art. 49 kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy ooś
5. Polskie Stowarzyszenie Zero Waste
6. Towarzystwo na Rzecz Ziemi

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie Wydział Spraw Terenowych w Koszalinie, ul. Mieszka I 24, 75-950 Koszalin
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Koszalinie
ul. Zwycięstwa 136, 75-613 Koszalin
3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie
Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie
ul. Tama Pomorzańska 13 a, 70-030 Szczecin
4. Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego
ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 40, 70-421 Szczecin